

standpunt zijn. Ook het onze — een ander kan feitelijk niet bestaan. Slechts de middelen verschillen. De bevordering van aller levensgeluk — zou er met dat gemeenschappelijk doel voor oogen niet meer waardeering en samenwerking kunnen zijn dan tot dusver?

PIJNAPPEL.

INGEZONDEN.

Zwolle, 15 Juni 1902.

Amice Gérant!

Laat mij U, tegelijk met het slot van mijn verslag over het Gezondheidscongres, even een opmerking mogen zenden over het stukje van den Heer MOINAT. Dat heeft mij zeer gehinderd en ik wil dat zeggen omdat het Geneeskundig Staatstoezicht den slag in het aangezicht, dien men het gaf op zijn sterfbed, absoluut niet verdiend heeft en dus niet op zich mag laten rusten.

Als mijn medewerking op zulk een wonderlijke manier was gezocht, zou men die ook niet gekregen hebben. De geneeskundigen die van mij iets wilden weten of zich ergens bezwaard over voelden, hebben mij daar altijd zelf over gesproken of geschreven, en wij overlegden dan wat er aan de zaak gedaan kon worden. Zij hebben dat dikwijls gedaan en ik ben er hun dankbaar voor. Maar geen van hen heeft het ooit in zijn hoofd gekregen zulk een parmantig briefje aan den Burgemeester te schrijven en dat dan voor een geschikten grondslag tot samenwerking te houden. En het zou in mij niet opgekomen zijn in zulk een geval iets anders te doen dan ook mijn advies dadelijk aan den Burgemeester te geven. Een ander advies dan nu gegeven is waarschijnlijk, maar dat is de quaestie niet. Eerst overleg met den medicus! Waarover? Die had de zaak voor zich al uitgemaakt; hij weigerde de verklaring te geven, nu en voor altijd. Er viel met hem niet meer te overleggen, maar de Burgemeester moest weten hoe hij tegenover de weigering te handelen had.

Het vorige schrijven van den Heer MOINAT over dit Art. 20, waarnaar hij nu verwijst, had bij mij al het vermoeden doen rijzen dat hij over de toepassing van wettelijke bepalingen geen bijzonder heldere en juiste voorstelling had. Toen kwam er dat niet veel op aan, maar nu hij op zijn averechtschen grondslag distels gaat vergaren om er het stervende Staatstoezicht, waaronder ik het mij een eer heb geacht te dienen, en een ambtgenoot, dien ik zeer hoogacht, mede om de ooren te slaan, wordt het tijd er een woordje van te zeggen.

Steeds gaarne

t. t.

PIJNAPPEL.